

Publicerad 2017-06-16 17:18 av Elisabeth Nilsson

2013

LIV VÄVER MATTA

Livet satt vid sin vävstol. Vävde matta där varpen var månens silverstrålar. Mönstret, stjärnbestrött, växte fram i tidevarv.

Barndomens rosa leksaksdrömmar kantade med grå orosmoln. Ungdomens beiga osäkerhet och mörkbruna rädsla. Hoppets saknad i mörkblå ton. Vuxenlivets sorgliga skepnader i svarta bårder. Varvade med lycka i glänsande guld. Kärlek i lysande rött.

Ängens ljuva blommor i regnbågens färger. Skogens djupa famn i alla nyanser av grönt. Vattnets blanka bronsyta i solbelysning.

Livet tittade kritiskt på väven. Många mönster i olika färger syntes i mattan. Lång blev den också. Men något saknades.

Livet kliade sig eftertänksamt i huvudet. Tänkte efter. Jovisst! Glädje och skratt i solskensgult skulle lysa upp det mörka i väven.

Livet betraktade belåtet resultatet av sin vävkonst. Trots allt ett ganska fint verk. Bara en liten bit kvar att väva. Men inte riktigt dags än.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten